

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 399/2024-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice, zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 8Tos/17/2024-177 z 18. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 8Tos/17/2024-177 z 18. marca 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva že Mestský súd Košice uznesením sp. zn. 7PP/21/2023 z 24. januára 2024 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“) rozhodol tak, že podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zamietol sťažovateľovu žiadosť o podmieňané prepustenie z výkonov trestu odňatia slobody, ktoré mu boli uložené rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/91/2015 z 29. júna 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/29/2016 z 19. septembra 2016 a rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/105/2012 zo 6. novembra 2013, právoplatného 22. novembra 2013, z ktorého bol podmieňane prepustený uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 8Pp/7/2014 z 27. marca 2014 so skúšobnou dobou v trvaní dvadsiatich mesiacov a zvyškom trestu jeden rok, jeden mesiac a dvanásť dní, ktorý (zvyšok trestu) mu bol nariadený vykonať uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 8Pp/7/2014 z 24. januára 2017.

3. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu mestského súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta nesprávnosť záveru krajského súdu o tom, že nesplnil podmienky ustanovené v § 66 ods. 1 Trestného zákona, t. j. že nepreukázal také správanie a plnenie si povinností, ktoré by súdu umožňovali jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V konkrétnosti poukazuje na v zásade kladné hodnotenie príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody a nesprávnosť tvrdenia súdu o tom, že mu v ňom nebola udelená žiadna disciplinárna odmena. Namieta, že všeobecný súd „*povrchne a paušálne*“ skonštatoval nemožnosť očakávať, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život. Nevzal do úvahy prostredie, do ktorého sa má sťažovateľ vrátiť, podporu jeho rodiny, ale aj potvrdenie o príslube zamestnania. Súd zároveň kládol veľký dôraz na jeho trestnú minulosť, ktorá síce je relevantným faktorom pri rozhodovaní, avšak je potrebné mimo nej zvážiť aj účel trestu a obdobie, ktoré uplynulo od spáchania trestnej činnosti. Podľa názoru sťažovateľa bola splnená aj podmienka tzv. lehoty pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V neposlednom rade namieta neprimeranú dĺžku rozhodovania o jeho žiadosti o podmienené prepustenie, ktorú podal 28. marca 2023, pričom krajský súd v tejto otázke rozhodol takmer po roku od uvedeného dátumu (18. marca 2024, a teda nad rámec 60 dní podľa § 415 Trestného poriadku), v súvislosti s čím podal v januári 2024 ústavnú sťažnosť (proti mestskému súdu), namietajúc porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou sťažovateľovej ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť podaná proti uzneseniu mestského súdu o zamietnutí jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy:

6. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

7. Z Trestného zákona (§ 66 a nasl.) možno vyvodit' tri podmienky podmiennečného prepustenia, a to ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a vykonanie potrebnej časti uloženého trestu. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odňatia slobody odsúdený trest vykonáva. Pre účely preskúmania, či sú splnené prvé dve podmienky, je nevyhnutné, aby si všeobecné súdy zabezpečili dostatok podkladov, z ktorých by bolo možné čo s najväčšou mierou pravdepodobnosti usúdiť, či doterajší výkon trestu splnil svoj účel. Pokiaľ všeobecné súdy túto povinnosť nesplnia alebo ak zistené relevantné skutočnosti riadne nezohľadnia, môžu porušiť právo odsúdeného na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

8. Ústavný súd akcentuje, že neexistuje ústavne zaručené právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecných súdoch, aby skúmali a posúdili, či podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu sú dané, a aby svoje úvahy v tomto smere primerane odôvodnili. Ústavný súd musí takéto rozhodnutie rešpektovať. Zasiahnúť však môže (ako už bolo naznačené) vtedy, ak výklad všeobecných súdov je výrazom zjavného omylu či logického excesu a vybočuje zo zásad spravodlivého procesu alebo je prejavom svojvôle (m. m. I. ÚS 509/2022).

9. Podstatou sťažovateľovej argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je tvrdenie o nesprávnom a zovšeobecňujúcom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu (v otázke, či možno od sťažovateľa očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život), ktorý nevzal do úvahy prostredie, do ktorého sa má vrátiť, podporu jeho rodiny, ale aj potvrdenie o prísľube budúceho zamestnania. Zároveň kládol veľký dôraz na jeho trestnú minulosť a vo veci rozhodoval neprimerane dlhú dobu.

10. K spôsobu sťažovateľovej argumentácie ústavný súd považuje za nevyhnutné v prvom rade uviesť, že je potrebné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti. Inými slovami, sťažovateľ môže v ústavnej sťažnosti dôvodit' nesprávnym právnym posúdením veci, ktorého sa mal dopustiť všeobecný súd, súčasne však musí odôvodniť nežiaduci dopad tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci na jeho základné práva a slobody. V opačnom prípade musí ústavný súd konštatovať nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti a ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (III. ÚS 352/2017).

V okolnostiach predbežne prerokúvanej veci je sťažovateľova argumentácia v istej časti obdobná až totožná ako v sťažnostnom konaní. Ústavný súd z nej vyabstrahoval aspoň minimálnu ústavnoprávnu argumentáciu, ku ktorej posúdeniu v konaní pred ústavným súdom pristúpil. Pre komplexnosť dopĺňa, že sťažovateľ v petite nesprávne označil aj namietaný článok ústavy (len čl. 46 bez špecifikácie jeho odseku), ktorý zároveň nesprávne pomenoval (právo na osobnú slobodu). Z obsahu ústavnej sťažnosti je však zrejmé jeho správne, resp. riadne označenie a znenie, v nadväznosti na čo ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa tak, ako je uvedené v nasledujúcich bodoch tohto uznesenia.

11. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom rozhodnutia sťažnostného súdu, ako aj uznesenia mestského súdu, pridržiavajúc sa svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 160/2011).

12. Mestský súd dospel vo svojom uznesení k záveru, že sťažovateľ splnil formálnu podmienku podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, keď vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu odňatia slobody. Nesplnil však materiálnu podmienku týkajúcu sa hodnotenia ústavu o jeho správaní vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré malo len z časti pozitívny charakter (čiastočne splnená podmienka). Ako nesplnenú mestský súd vyhodnotil aj druhú materiálnu podmienku, ktorou je dôvodné očakávanie, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život, a to v nadväznosti na jeho trestnú minulosť, nepriaznivú resocializačnú prognózu, a teda aj vysoké riziko recidívy. S predmetnými závermi mestského súdu sa stotožnil aj krajský súd, ktorý vyhodnotil vo veci vykonané dokazovanie za dostatočné. V nadväznosti na to považoval za náležité zistený aj skutkový stav veci. Zároveň konštatoval vecnú správnosť a zákonnosť prvostupňového rozhodnutia. K stavu sťažovateľovej prevýchovy v konkrétnosti poukázal na obsah listín tvoriacich dotknutý súdny spis (ktorých obsah v konkrétnostiach popísal mestský súd, pozn.), z ktorých mal za preukázané, že odsúdený počas výkonu trestu odňatia slobody nepreukázal až také správanie a plnenie svojich povinností, ktoré by umožňovali podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ sťažovateľ v tejto súvislosti namieta nesprávne vyhodnotenie ne/získania disciplinárnej odmeny zo strany neoznačeného všeobecného súdu (mestského súdu alebo krajského súdu, pozn.), ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie súdov je potrebné hodnotiť komplexne, nie len s poukazom na získanie disciplinárnej odmeny, ktorej získanie bolo všeobecným súdom riadne konštatované (s. 3 uznesenia mestského súdu, pozn.). Zároveň súdy popísali viaceré iné skutočnosti svedčiace tak o pozitívnom, ale aj menej pozitívnom správaní sa sťažovateľa v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ktoré ovplyvnili ich rozhodnutie (s. 4 a 5 uznesenia mestského súdu, s. 9 uznesenia krajského súdu, pozn.).

13. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že konajúci súd nevzal do úvahy prostredie, do ktorého sa má vrátiť z výkonu trestu odňatia slobody, podporu jeho rodiny, ale aj potvrdenie o príslube budúceho zamestnania. Kládol pritom dôraz na jeho trestnú minulosť. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že ak konajúce všeobecné súdy v súlade s účelom § 66 Trestného zákona pri posudzovaní žiadosti o podmienené prepustenie obsahlo analyzovali trestnú minulosť sťažovateľa a zároveň očakávanie toho, že v budúcnosti povedie riadny život, podmienky podmieneného prepustenia odvodzovali od prítomnosti (teda od súčasného správania odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody), ale v určitej miere aj retrospektívne, t. j. pohľadom na trestnú minulosť, okolnosti spáchania

trestného činu (I. ÚS 348/2019), pričom skúmali efektivitu vplyvu rodinného prostredia na sťažovateľa a prípadného jeho zamestnania sa, a tieto vyhodnotili ako nedostatočné, je takéto vyhodnotenie z ústavnoprávneho aspektu udržateľné a ústavný súd závery prijaté všeobecnými súdmi na základe takto vykonaného dokazovania nie je oprávnený prehodnocovať (m. m. I. ÚS 136/2024).

14. Z namietaného uznesenia krajského súdu je zrejmé jeho stotožnenie sa so závermi mestského súdu aj v časti posúdenia splnenia ďalej materiálnej podmienky podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, t. j. dôvodné očakávanie, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život. Konajúce súdy toto nepovažovali za preukázané. Z odôvodnení ich rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ bol šesťnásťkrát súdne trestaný za majetkovú a násilnú trestnú činnosť; boli mu uložené tak podmienené, ako aj nepodmienené tresty odňatia slobody, z ktorých bol dvakrát podmienenčne prepustený s tým, že ani v jednom z prípadov sa neosvedčil v skúšobnej dobe a bolo mu nariadené zvyšky trestov, z ktorých bol podmienenčne prepustený, vykonať (s. 8 uznesenia krajského súdu a s. 2 a 5 uznesenia mestského súdu, pozn.). Krajský súd uviedol, že k popísaným skutočnostiam pristupuje aj hodnotenie odsúdeného počas výkonu trestu, z ktorého vyplynulo vysoké riziko recidívy trestnej činnosti a nepriaznivosť jeho resocializačnej prognózy, v dôsledku čoho sa neodporúčalo jeho podmienenčné prepustenie. Posúdením predmetných skutočností ako celku dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody nebol dostatočný na nápravu odsúdeného do tej miery, že by bolo možné očakávať, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život. Zohľadnil pritom aj stupeň stráženia ústavu, do ktorého bol sťažovateľ umiestnený. V okolnostiach sťažovateľovej veci je tak zrejmé, že v jeho prípade prevážila legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti a bolo v záujme dovŕšenia nápravy sťažovateľa a splnenia účelu uloženého trestu odňatia slobody, aby tento ďalej vykonával.

15. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení v spojení s okresným súdom správne aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia odôvodnil skutkovými okolnosťami tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez znakov svojvôle. Napokon krajský súd v spojení s okresným súdom nebol povinný vyhovieť návrhu sťažovateľa, bol len povinný vysvetliť a zdôvodniť mu, na základe čoho dospel k prijatým záverom. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd túto úlohu splnil, a tým si zastal svoju pozíciu orgánu, ktorý je v prvom rade povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa.

16. Pokiaľ sťažovateľ konštatuje nedostatok odôvodnenia pri zohľadnení jeho rodinných či možných pracovných pomerov, tu je namieste uviesť, že posúdenie všeobecných súdov v otázke nesplnenia dvoch z troch podmienok na podmienenčné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody bolo vyhodnotené ako ústavne udržateľné. Skutočnosť, že všeobecné súdy sa explicitne nevyjadrili k uvedenej problematike, osobitne považuje ústavný súd v okolnostiach prerokúvanej veci za potrebné krajskému súdu vytknúť ako určitý nedostatok a v tejto súvislosti akcentuje aj potrebu zaoberať sa pri posudzovaní podmieneného prepustenia toho-ktorého odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody skutočnosťami popísanými v bode 13 tohto uznesenia. Podľa názoru ústavného súdu však v okolnostiach sťažovateľovej veci tento identifikovaný nedostatok nedosiahol takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by mu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa.

Je totiž potrebné brať do úvahy celkový kontext krajským súdom popísaných skutočností, ktorý napriek vytýkanému nedostatku logicky opodstatňoval ním vyslovený záver. Zároveň je nutné uviesť, že sťažovateľ ústavnoprávnu argumentáciu (okrem konštatovania o paušálnom odôvodnení a nezaobraní sa menovanou skutočnosťou) ďalej nerozvíjal.

17. Ústavný súd sumarizuje, že z rozhodnutí konajúcich súdov je možné vyabstrahovať, že tieto sa venovali hodnoteniu osoby sťažovateľa, jeho postojom k normám a pravidlám, správaním v prostrední ústavu na výkon trestu odňatia slobody, zohľadnili aj závažnosť trestnej činnosti, jeho kriminálnu minulosť (vrátane neosvedčenia sa v skúšobnej dobe), nepriaznivú resocializačnú prognózu, a to všetko v ich komplexe. Je zrejmé, že trestná minulosť tvorila podstatnú okolnosť pri ich rozhodovaní, avšak pri uvážení ďalších, pre vec podstatných skutočností. Ústavný súd pre komplexnosť dopĺňa, že ak sa očakávanie toho, či odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, odvodzuje od prítomnosti (teda od súčasného správania odsúdeného vo výkone trestu), ale v určitej miere aj retrospektívne, t. j. pohľadom na trestnú minulosť odsúdeného, okolnosti spáchania trestného činu a pod. (m. m. I. ÚS 348/2019), predmetný postup zodpovedá účelu § 66 Trestného zákona. Recidíva sťažovateľa (jeho trestná minulosť) tak bola konajúcimi súdmi hodnotená v zákonných a ústavných rámcoch.

18. Ústavný súd nepovažuje interpretáciu a aplikáciu príslušných ustanovení Trestného zákona krajským súdom za povrchné ani ústavne neakceptovateľné, v nadväznosti na čo dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označeného základného práva podľa čl. 46 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení.

19. Pokiaľ sťažovateľ namietal dĺžku samotného rozhodovania o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ústavný súd opätovne uvádza, že išlo len o sťažovateľovo konštatovanie, že vec nebola prejednaná v primeranej lehote bez akejkoľvek argumentácie ďalej presahujúcej do ústavnoprávnej roviny. Zároveň v petite ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd spravidla viazaný [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], ani nenamietal samotný postup krajského súdu alebo jeho nedostatočné vysporiadanie sa s dĺžkou rozhodovania mestského súdu (uvádza, že nečinnosť namietal v konaní pred ústavným súdom v inej ústavnej sťažnosti, pozn.). Domáhal sa teda len vyslovenia porušenia označených práv (podľa bodu 1 tohto uznesenia, pozn.) a len samotným napadnutým uznesením krajského súdu. V dôsledku absencie jednoznačnosti petitu ústavnej sťažnosti a akejkoľvek ústavnoprávnej argumentácie týkajúcej sa tejto námietky ústavný súd len v rámci materiálnej ochrany práv sťažovateľa konštatuje, že samotné zamietajúce rozhodnutie o návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po uplynutí lehoty 60 dní od jeho doručenia (§ 415 Trestného poriadku) so sebou neprináša porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 26/2017, I. ÚS 509/2020). Ide o lehotu inštruktívnu, pre súd záväznú, avšak nie v tom smere, že by mohla mať v okolnostiach prerokúvanej veci akýkoľvek vplyv na zákonnosť po jej uplynutí vydaného rozhodnutia (m. m. I. ÚS 509/2020).

20. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok

príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

21. Vzhľadom na popísané skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

22. Konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa, je konaním o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

23. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“ (pozri doslovné znenie predmetného ustanovenia). Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, III. ÚS 156/2012, I. ÚS 136/2024).

24. Ústavný súd vzhľadom na uvedené v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva kvalifikoval sťažovateľovu námietku o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, pretože toto konanie sa netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach Plischke c. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. c. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. c. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. c. Spojené kráľovstvo z 13. 7. 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko zo 7. 5. 1990, Enea proti Taliansku, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva – Veľká komora zo 17. 9. 2009, sťažnosť č. 74912/01). Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa nie je zlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ju v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu